

[Maisted]

marts måned, en skattelettelse. Statsministeren sagde – Folketingstidende 1982-83, sp. 8:

»Hvis forhandlingerne – jeg siger: hvis forhandlingerne – på det private arbejdsmarked fører til lønstigninger, der er på niveau med, hvad der sigtes mod på andre områder, finder regeringen det forsvarligt at forhøje personfradraget ud over, hvad der foreslås i forbindelse med fastlæggelsen af udskrivningsprocenten for 1983, som vi nu skal i gang med. Regeringen vil fremsætte forslag om et ekstra personfradrag, så snart det ligger klart, at betingelserne om en meget tilbageholdende lønudvikling er opfyldt. Dette højere personfradrag vil betyde, at skatten derefter vil blive sat ned med ca. 100 kr. om måneden i resten af året.«

Også dette løfte har regeringen svigtet. Man er kommet med en stemmekøbscheck, hvor man forsøger at købe stemmer ved at give alle, også dem, der ikke er omfattet af overenskomsterne, noget med 600 kr. på én gang. Man har endog ikke sikret sig, at det radikale venstre nu også mente, hvad det sagde under behandlingen af finanslovsforslaget, hvor dette præcist var sat op som et ændringsforslag: såfremt regeringen selv fandt betingelserne opfyldt, ville man gøre det på den måde, statsministeren her har beskrevet. Det varede ikke ret længe, før skatteministeren begyndte at komme med andre forslag.

Jeg må sige, at regeringens troværdighed i den sidste tid har lidt alvorlige skår. Jeg ved ikke, om det skyldes, at der foreligger en aftale imellem den tidligere statsminister og den nuværende statsminister om, at dette cirkus blot skal spilles for folket.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg vil, som det sig hør og bør, men som det også er rimeligt, starte med en tak til statsministeren. Jeg synes, der er meget at takke for, i denne forbindelse specielt for, at redegørelsen her i dag i ånd og i tone og i indhold står som et udmærket billede på hele den måde, regeringen ønsker at arbejde og har arbejdet på.

Som ordfører for mit parti sagde jeg ved regeringens tiltræden, at jeg havde store forventninger til denne regering. Jeg kunne efter en periodes forløb sige, at regeringen havde løst opgaven bedre end efter de forventninger, man kunne stille, og jeg føler ikke trang

til at stemme tonen ned nu. Jeg synes virkelig, at regeringen har gjort sig fortjent til en særdeles gunstig bedømmelse, hvad den jo også får fra mange sider. Jeg synes ikke, at hr. Maisteds kritik på nogen måde kan stå mål med realiteterne.

Så siger man: ja men når det er gået så godt, så er det, fordi regeringen er fulgt af held. Det er da rigtigt. Der er dog ingen, der vil vove at påstå, at det rentefald i omverdenen, vi har ventet på i årevis, ikke er noget, der har haft stor betydning. Det ved vi da godt. Der er bare ingen, der deraf kan slutte, at så kommer der helt automatisk et kæmpe-mæssigt rentefald i Danmark. Vi ved udmærket godt, at det gør der ikke. Det er vel sådan, at det udenlandske rentefald var en betingelse for, at vi kunne skabe det i Danmark, men det er sandelig ikke nok til, at vi kan gøre det. Der skal interne kræfter til, for at det kan lade sig gøre, og de var der. Det er også klart, at et fald i oliepriserne har hjulpet os. Omvendt må man sige, at den stigende arbejdsløshed i de lande, hvor vi skal sælge vore varer, ikke er noget, der er til gavn for de danske økonomiske muligheder. Og den yderligere stigning i dollarkursen, der synes enten at være der eller hver anden dag at true, er heller ikke noget, der gavner.

Jeg synes, at der er én ting, vi skal sige, nemlig at regeringen har fået værdifuld hjælp fra de radikale, værdifuld hjælp fra fremskridtspartiet og – det lyder måske lidt mærkeligt – særdeles værdifuld hjælp fra kendte faglige ledere her i landet. I en tid, hvor man har så travlt med at kritisere organisationernes indflydelse, ikke mindst LOs, synes jeg, at det skal huskes længe, at f.eks. hr. Georg Poulsen, men også andre, modigt trådte frem og sagde deres medlemmer sandheden, og at den blev forstået; det kunne man se på de urafstemninger, hvorved medlemmerne tilkendegav, at de var enige i deres ledes anvisning. Der er vel ingen, der mistænker hverken hr. Georg Poulsen eller andre for at gå regeringens ærinde. De ville sikkert gerne berede regeringen nogle vanskeligheder. Det er deres ret. Men de valgte i stedet for at se sagligt på det. Det synes jeg skal huskes, når vi nu skal gøre det op.

Når nu den tak er rettet til alle dem, der har bidraget, må jeg dog sige, at disse fordele ville enhver regering have haft og kunnet udnytte, men at ingen anden end den nuvæ-